

Rebels, somiadors i visionaris

Per aquest ordre és com som la gent de Rcat. Ho som els que encara hi som i els que hi han estat en qualsevol moment de la seva vida.

La nostra rebel·lia es pot resumir en algunes paraules i frases que han fet història i que amb el seu poder van fer rebel·lar-se milers de catalans, el “Dragon Kan” que va trencar el tripartit i ferir de mort l’esquerra catalana subordinada al PSOE, o la de “Ser independentista i Votar CIU és ser idiota”, que va trencar per sempre la possibilitat d’un nou pacte entre la dreta catalana agenollada davant del PP en alguna habitació d’un hotel de luxe a Barcelona.

Superada la rebel·lia, vam oferir els nostres somnis i visions i altra vegada paraules i frases que van arribar que canviar-ho tot, “unilateralitat” la creació i defensa de l’ “estat al marge” o “que el vell

independentisme no faci nosa al que neix”. Aquesta darrera ha estat la que ens ha portat com a Reagrupament on ara som, justament a ajudar a aquells als quals un dia havíem dit idiotes.

Companys, hem volat molt alt, hem anat molt lluny, hem fet canviar tantes coses i tot gràcies al nostre caràcter rebel, somiador i visionari, i és clar que també gràcies al nostre compromís; tanmateix ningú ens pot demanar que deixem de ser allò que som i tal com som.

Ningú pot demanar al llop que no caci, ni al somiador que no somiï, ni al rebel que no és rebel·li; per això la nostra feina és just aquesta: Rebel·lar-nos, somiar i regalar a la societat la visió que tenim del nostre país i la nostra societat, i aquesta feina com a Reagrupament no la podem fer ni engabiats ni encadenats a res que ens vulgui fer ser allò que no som.

Marc Viñolas
Vicepresident de Reagrupament

Sumari

**Garcia Margallo, KO.
Next please!**

per Josep Sort

PÀGINA 2

**Mai caminareu
sols**

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

**L'objectiu és clar i
l'estratègia?**

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Ja tenim la Grossa!

PÀGINA 5

**A Reagrupament,
"no hi fa fred"**

per Vicenç Julià

PÀGINA 6

**Seguir o
no seguir**

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

L més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d'humor.

Garcia Margallo, KO. *Next please!*

El nou govern espanyol, el podem considerar com un homenatge a l'èxit de la diplomàcia catalana des del 2012. Brutal. Els ministres d'Exteriors, de Defensa i d'Interior, carteres *hard* per definició, han estat rellevats de les seves funcions. Espanya ha entomat una nova derrota.

En Garcia Margallo, des del primer moment, va encapçalar l'ofensiva diplomàtica -lògicament, però també mediàtica, amb les seves patètiques i siderals declaracions, que volien provocar el pànic dins de Catalunya, i que no han fet més que reforçar l'independentisme transversal, cívic, democràtic i compromès amb el procés.

La caiguda de Garcia Margallo és, en definitiva i principalment, el fracàs de Rajoy, malgrat que ell continuï en el càrrec, gràcies a la *traïció* dels socialistes. Un Rajoy totalment desprestigiats a la Unió Europea, on no pinta res i on el bandegen quan per exemple Alemanya, França i Itàlia es reuneixen en petit comitè per desencallar els grans temes. On Itàlia compta amb càrrecs claus al Banc Central Europeu (Mario Draghi) o a la Comissió Europea (Federica Mogherini), on fins i tot Polònia (Donald Tusk) i Holanda (Jeroen Dijsselbloem) pesen més. Espanya s'està convertint en un destorb per a Europa. Fa nosa a Kosovo, fa nosa i molt a

Gibraltar. Representa un problema de seguretat europea a Ceuta i Melilla. I, a les Canàries, també. I ara, per més inri, la seva deslleialtat amb l'OTAN, ajudant logísticament la flota russa que es dirigeix al Mediterrani oriental a atacar la ciutat d'Alep; de manera que Espanya té les mans tacades de sang siriana, kurda. Aquí, els Estats Units i els caps de l'OTAN, han dit que *enough is enough* i s'han plantat. I Espanya, lògicament, ha hagut de fer marxa enrere. La indignació i el menyspreu envers ella, de portes endins, és, ara sí, sideral. Espanya, per no ser, no és ni membre titular del G20, on sí que hi són, en un signe dels temps, Mèxic i Argentina, per exemple. Si hi assisteix és en condició d'*special guest*, normalment sota el paraigua humiliant de França o de la Unió Europea, perquè per ella mateixa no se'n surt. Podem dir que és una *okupa*.

Si hi ha una prova encara més convincent de l'obsessió espanyola en impedir l'èxit diplomàtic català, és la tria del nou titular del Ministeri. Es tracta del fins ara Representant Permanent del Regne d'Espanya davant de la Unió Europea, Alfonso Dastis. És a dir, l'antagonista directe del Representant Permanent de Catalunya davant de la Unió Europea, l'Amadeu Altafaj. Per entendre'ns, és l'anti-Altafaj, designat amb l'objectiu explícit d'anul·lar la política

exterior catalana, en general, i l'europea en particular, d'on no seran absents temes com les conseqüències del Brexit i Escòcia, per exemple. I el fet que, en els propers mesos, tant Alemanya com França tindran eleccions, per la qual cosa l'agenda prioritària serà més domèstica que europea. I si tenim present que Espanya sempre ha utilitzat aquests dos països com a *primos de Zumosol* per advertir del perill que una Catalunya independent quedi fora de la UE, doncs resulta clar que aquest nomenament, que mediàticament ha passat força desapercbut, està tant o més pensat en clau catalana que el propi relleu de l'antecessor.

Sorpren, en aquest sentit, que els mèdia catalans i les tertúlies no hagin remarcat aquest detall. Possiblement perquè molts d'ells tenen un tarannà fatalista, que els fa incapaços de comprendre quan Catalunya obté una victòria, fins i tot quan aquesta es troba davant dels seus nassos.

Addenda: L'anàlisi de la victòria de Trump i el seu impacte sobre el procés d'independència de Catalunya la faré en el proper article. Recordo també que Trump és d'ascendència escocesa (per part de mare), i aquest és un detall no precisament menor.

Josep Sort

Mai caminareu sols

No m'agrada tornar a parlar d'aquella gallineta que no volia pondre cap més ou. Ni tampoc us voldria parlar d'aquella estaca que està tan a punt de caure. I que, si tots ens hi posem, i estirem tots plegats ben fort, ben fort... ella ben aviat, caurà! L'estaca, a hores d'ara, ja està tan corcada, ja està tan i tan podrida, que ben segur ella caurà molt aviat.

El 9-N va ser una data especial, crec que va ser un punt d'inflexió. Va ser un gran dia. I som on som ara, perquè va existir aquell 9-N.

Avui, el que vull fer, abans de res, és tornar a recordar la llista dels valents que, actualment, han estat sotmesos a les dèries dels tribunals de "justícia":

- President de la Generalitat, Artur Mas.
- Vicepresidenta de la Generalitat, Joana Ortega.
- Consellera del Govern, Irene Rigau.
- Diputat i ex-Conseller, Francesc Homs.
- Alcalde de Berga, Montse Venturós.
- Regidor de L'Ajuntament de Vic, Joan Coma.
- Regidors de Badalona, Agnès Rotger, Arnau Lladó i José Tellez.

Potser estic descuidant algú a la llista. Però també passarà, per desgràcia, que aquesta llista s'anirà

engreixant.

Companys, us vull demanar un favor. Us vull demanar que, quan tot això s'acabi, que quan el nostre poble sigui lliure d'una vegada... us vull demanar que, aleshores, us en recordeu. Us recordeu de tots ells. Però, també, voldria que no oblideu les cares dels qui van fomentar, participar i protagonitzar el joc brut de la denúncia, tirant per terra tota negociació política i el diàleg que tant caracteritza el tarannà dels catalans.

Ja fa temps que vaig fent una recomanació a tothom que m'escolta: hem d'aprendre a visualitzar el futur que volem. Pregunteu-vos per quin futur estem lluitant units tots plegats i... aleshores... lluitem tots junts per aquest futur que anhelem. Un futur que, segur, serà molt més just del que tenim ara, on la justícia serà millor. Aquest anhel,

però, no ens pot permetre oblidar o perdonar segons quines pràctiques brutes que hem viscut tots plegats. Els "oblits" soferts a l'anomenada transició democràtica "espanyola", a la nostra transició particular, no els podem repetir. De cap de les maneres.

L'estaca caurà aviat. L'avi Siset ho sap del cert. Així doncs, ara hem d'estirar tots plegats, i ben fort, que tenim pressa... molta pressa. I, dit de passada, a la manifestació de Barcelona del 13-N, milers de braços de diferents colors, han estirat molt fort en una mateixa direcció. Segurament l'estaca ha cedit uns mil·límetres més, però ja ho heu vist, no n'hi ha hagut prou. Potser ens farà falta estirar d'una altra manera...

Josep Ramon Soldevila

L'objectiu és clar i l'estrategia?

Una gran majoria del poble català té molt clar quin és el seu objectiu polític en aquests moments. Guanyar la independència. No hi ha cap dubte sobre les intencions del govern d'Espanya i dels partits que li donen suport, els dits constitucionalistes. Volen evitar que puguem aconseguir el nostre objectiu. Les cartes estan, doncs, sobre la taula i la partida definitiva ha començat. Amb quines eines ens presentem el uns i els altres per guanyar aquesta partida?. El catalans amb una, l'aplicació de la democràcia. Volem votar i ens comprometem a acceptar el resultat. Els constitucionalistes, evitar, amb tots els mitjans a la seves mans, que els catalans puguem exercir la democràcia. L'eina, la força de l'estat, que és moltíssima. No els fa cap angúnia acabar amb la veritable separació de poders, principi bàsic d'un estat modern i democràtic. Ens llancen els dictàmens de jutges i fiscals per processar càrrecs electes amb l'amenaça de inhabilitacions i vés a saber si presó... A veure si els independentistes esporuguits ho deixem córrer... Contra l'independentisme, tot s'hi val!

Ens esperen temps difícils i volem guanyar. Cal la força de tot un poble que es presenti unit, resistent i pacífic amb un govern al capdavant que no li tremolin les cames i que actuï amb determinació i

amb intel·ligència política. A Catalunya els vots han determinat que les forces polítiques que s'han de posar d'acord tinguin opcions ideològiques molt, molt distants i que els xocs siguin, sovint, inevitables. Els demanem que resolguin les seves diferències privadament, discretament i que siguin conscients que, si tots fem les coses bé, ja hi haurà temps pròximament per defensar cadascú el tipus de societat que volem per a la nova Catalunya.

Sembla, doncs, que milions de catalans tenim clar que el nostre objectiu és la independència. En aquest punt només ens queda treballar molt per convèncer aquells indecisos perquè el resultat del referèndum sigui el més contundent possible a favor d'un estat independent que tothom senti com a seu i que garanteixi la justícia, el benestar, la igualtat d'oportunitats, la regeneració democràtica i l'excel·lència. No volem anar contra ningú, no pretenem que ningú es doblegui com a conseqüència de la nostra decisió. Només volem tenir un estat que ens protegeixi, que ens deixi viure com som. Que no menystingui la nostra llengua, que no disposi d'una manera abusiva dels impostos que paguem amb el nostre esforç, que no limiti la nostra presència al món, en una paraula, que ens representi.

L'objectiu és clar i l'estrategia?. Crec que ningú

posarà en dubte el valor de l'estratègia si volem guanyar. Segur que hi ha d'haver diferents camins per arribar al cim. Segur que cadascú pot pensar que l'un és millor que l'altre però aquestes discussions, quan surten a la llum, poden donar lloc a declaracions dels uns i dels altres, sovint no massa conciliadores i aquestes són aprofitades, sistemàticament, per semblar dubtes, que potser són legítims, però, quan són permanents, fan més mal que bé. No hem de ser ingenus. Estic segura que algunes filtracions són ben mal intencionades, fetes, precisament, per embolicar la troca i crear el desànim entre la bona gent que ho percep com una dificultat tan gran que la veuen gairebé insuperable.

Confiança. Per què hem de dubtar, arribats a on som, que aquest o aquell ens fallarà?. Per què hem de pensar que algú es vol rendir?. Quin seria el seu paper a la història de Catalunya?. Abans de començar la partida final podíem pensar que algú abandonaria i n'hi van haver. Però ara... Hem entrat en el moment de l'èpica. És el nostre moment. Guanyarem o no, però estic segura, seguríssima, que ningú no baixarà del cavall.

Teresa Casals

Ja tenim la Grossa!

Et recordem que des de Reagrupament hem fet, un any més, participacions de la Grossa de cap d'any i que si en vols les podràs trobar a la Seu Nacional de Barcelona.

En el cas de la Grossa es pot comprar una quantitat màxima de 500 euros per número, per tant hem comprat cinc números que van a la mateixa butlleta de participació i es juga 0.80 cèntims a cada un.

En total tenim 20 talonaris de 25 participacions cadascun. Cada participació val 5 euros (se'n juguen 4 i hi ha un donatiu d'1 euro).

Pots passar a comprar els números a la seu nacional (de 10h. a 14h. i de 18h. a 21h.) o si vols els pots reservar fent un ingrés al número de compte següent:

ES05 2100 3031 8322 0060
4441

Al concepte has d'indicar el teu nom i cognoms + "la grossa". Et guardarem els números aquí a la Seu Nacional i els podràs passar a recollir quan et vagi

més bé o, si cal, te'ls podem enviar.

El dia 16 de desembre hem de tornar els números que no s'hagin venut, per tant, hauries de comprar-los abans d'aquesta data.

Recorda que la Grossa destina tots els beneficis a programes socials a Catalunya. A més tens un 20% més de possibilitats de que et toqui i jugant-hi fas país!

També et volem recordar que tenim una nova remesa de cava de Reagrupament de la vegueria Penedès. Es tracta d'un cava Brut Nature, acabat de degorjar, i de 20 a 28 mesos de criança. També té una xapa especial per l'ocasió. Ara que s'apropen les festes nadalenques és doncs una bona ocasió per adquirir-lo! El preu de cada ampolla és de 5 euros i la caixa de 6, surt per 24 euros.

A Reagrupament, "no hi fa fred"

“A fora fa molt fred” és una frase que, en termes polítics, ha fet fortuna, i es fa servir quan ens referim a persones o partits polítics que no ostenten cap càrrec en les institucions, ja siguin, aquestes, estatals, autonòmiques, provincials, comarcals o municipals. Aquest apriorisme pot servir als partits clàssics i als seus militants, si ho contemplem des del punt de vista dels seus interessos, dels quals l'econòmic no és el menys important, tot i que algun purità podrà escandalitzar-se i dir que és per poder tenir més poder de representativitat, d'influència o d'altres. Potser és així, no ho discutiré. Tampoc és la meva intenció entrar en polèmiques estèrils que no ens duen enlloc.

El que sí vull dir amb això és que a Reagrupament, jo almenys, no he tingut mai aquesta sensació “de fred”. Sigui perquè, dins Reagrupament (i aquí tota regla també té excepcions), els reagrupats hem actuat per patriotisme, per dignitat, per un estricte sentit de democràcia autèntica, sense tenir en compte altres apriorismes. Crec que, després d'intercanviar punts de vista, parers i opinions personals amb molts reagrupats de diversos territoris, puc reafirmar-me amb satisfacció en aquest posicionament.

Va ser Helmut Schmidt, canceller alemany des del 1974 fins al 1982, i que va

morir el 10 de Novembre de 2015 als 96 anys (ara tot just fa un any), que va dir allò que “no hi hauria d’haver polítics professionals, sinó professionals dedicats a la política durant un període de la seva vida”, una legislatura de quatre anys (com a màxim repetir-ne una, i ens en aniríem als vuit anys, com als Estats Units) i després... reintegrar-nos a les nostres professions, i a les nostres vides laborals anteriors. Un cop més, deu ser molt utòpic, ja ho sé. Però de sempre, jo almenys, he sigut un ferm defensor d'aquest postulat.

Crec honestament que a tots els reagrupats ens va semblar molt bé, en el seu moment, donar suport a Esquerra a les eleccions al congrés estatal; també ho crec respecte al suport al president Mas i, més recentment, al president Puigdemont, amb l'acostament en el seu moment a CDC, i ara al PDECAT; també amb les col·laboracions presencials, institucionals i personals a la candidatura de Junts x Sí, a

la Taula pel Dret a Decidir, a l'ANC, a OC, a l'AMI i similars. Més acció desinteressada no es pot trobar.

En la línia i l'esperit fundacional de Reagrupament, em vaig sentir totalment identificat amb un article recent del 6-11-2016 de l'articulista de Vilaweb en Joan-Lluís Lluís titulat “Per un Consell Nacional de la Independència”. Recomano la seva lectura si el podeu repescar.

De tota manera, ja estem a la “recta final del Procés”, i més “experiments amb gasosa” no es poden fer. La unitat d'acció, de tots amb tots, hauria sempre de presidir tots els actes. Si no ho fem així... desenganyem-nos, estem perduts. Actuem de la forma més seriosa, organitzada, i endreçada possible de cara als nostres objectius i, si no... sempre ens quedarà la transversalitat de Reagrupament.

Vicenç Julià

Seguir o no seguir

Aquesta és la qüestió. El proper 31 de desembre, tal com es va acordar per majoria a l'Assemblea, Reagrupament ha de decidir si continua o no dins del PDECAT. Això ho farem en una propera Assemblea que convocarem. Jo us vull donar la meva opinió al respecte. Crec personalment que hem de continuar, i us diré per què. No tenim motius per dir que el full de ruta no s'estigui complint. El full de ruta que implica tant PDECAT com ERC i la CUP. Sí, és cert, no es va tant de pressa com voldríem els reagrupats. Però, com ha quedat clar durant els nostres anys d'història, som la gent a qui els roben les idees sense cap presència mediàtica. Els reagrupats, per molt transversals que siguem, tenim clar que volem la Independència de Catalunya amb una DUI i unes eleccions constituents posteriors. Primer proclamem i després constituïm. Si la

gent ens hagués votat el 2010, ja faria sis anys que seríem independents, però malauradament no és el cas. Com que no tenim ressò mediàtic, la millor manera és buscar-lo per una altra banda, com és entrant dins del PDECAT. En el congrés constituent del nou partit ja vam aconseguir introduir tant la regeneració democràtica com la limitació de mandats, i sobretot la DUI. També en les darreres eleccions executives que s'han fet, diferents reagrupats hi hem entrat, com a Lleida en Xavier Minguet, la Rosa Cruz a Girona, l'Eva Solé a Osona, en Daniel Roig a Igualada, jo mateix a Barcelona, i altres en les agrupacions de Barcelona, com en Jordi Fernández a la Dreta de l'Eixample i l'Enric Solé a les Corts. La nostra funció és, dins d'aquest nou partit, vetllar perquè no es desviï del rumb que volem els reagrupats. I si és des de dins,

millor. El problema és que som pocs. Podríem ser molts més, però sembla que hi ha una certa reticència a formar part del nou partit.

Reagrupament no desapareixerà. No ha de desaparèixer. Els seus estatuts obliguen que estigui operatiu fins a arribar a la Independència. Per tant, els que quedem, ho farem. Ara, per arribar a la Independència, com a Reagrupament no ho podem fer, ho hem de fer dins del PDECAT. Pas a pas, en el seu ritme. Aquestes persones que hem entrat en aquestes executives duem l'ADN reagrupat a sobre i farem el que calgui per fer-lo visible. Se'ns gira feina, molta feina, però la farem ben a gust.

Albert Aragonès

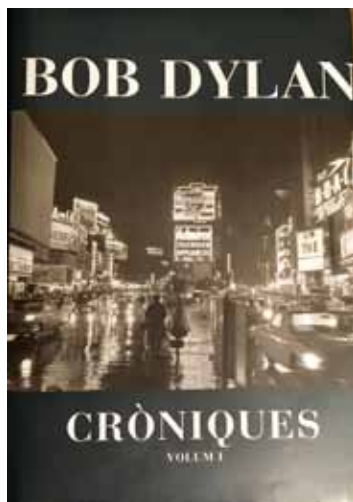
Les Cròniques de Bob Dylan, un "poeta seriós"

Bob Dylan. *Cròniques I*. Traducció de Toni Cardona. Barcelona: Global Rythm, 2005.

Com que ja coneixem les dificultats per diferenciar un poema d'un eslògan polític o d'un anunci publicitari de detergent, més val que no perdem el temps intentant definir què és literatura. Encara menys si hom ho fa per negar legitimitat al Premi Nobel de Literatura d'aquest any, Bob Dylan. Més aviat, és al revés i és la Fundació Nobel que hi surt guanyant pel fet de donar-l'hi. Però si algú té dubte sobre l'aptitud literària de Dylan, a part dels seus coneguts poemes i cançons, pot llegir el seu llibre autobiogràfic publicat el 2004, *Cròniques I*, teòrica primera entrega d'una trilogia no continuada. A cavall entre les memòries i l'autoficció —cal distingir entre veritat i literatura—, és un llibre valuós, formidablement ben escrit. No tan sols té valor de testimoni d'una època i d'uns ambients, sinó sobretot com a artefacte literari ben concebut i de lectura estimulante.

Aquesta primera i —fins ara—única entrega està estructurada en cinc grans blocs: 1. *Polir la partitura*, 2. *La terra perduda*, 3. *New Morning*, 4. *Oh Mercy* i 5. *Riu de glaç*. Els capítols presenten diversos períodes vitals de l'autor sense cap ordre cronològic i amb interpolacions de records anteriors. Comença amb l'alegria per haver subscrit un contracte amb Leeds Music que rescindirà per passar a Columbia Records. L'estil de Dylan és força a raig, simulant una prosa espontània, àgil, natural, però perfectament intel·ligible.

A *La terra perduda*, el bloc més llarg, descriu la seva vida a Greenwich Village de Nova York des de començaments dels 60. Sovint Dylan hi fa comentaris sucosos sobre altres músics, alguns de molt comercials, com quan elogia

inesperadament Roy Orbison, que "cantava com un criminal professional" (41), però alhora també lamenta l'estat de la música que sonava per ràdio el 1961: "les modernes ideologies sorgides de *On the road*, *Howl* i *Gasoline* que indicaven una nova manera de viure n'eren absents" (42). Aquesta és una etapa de formació, on el futur Nobel 2016 repassa, també de forma desordenada, un ampli recull de la literatura occidental que troba en algun dels apartaments on s'allotjava. Com a fil conductor del capítol, cal destacar l'horror que Dylan afirma sentir cap a qualsevol pretensió de convertir-lo en la consciència de la joventut americana o coses així. Ell es reivindica com algú que fa cançons, la majoria de les quals són històries senzilles, d'amor o de preocupacions que no tenen cap pretensió de crear un símbol de res ni una llegenda.

El capítol de *New morning* s'enceta amb l'enterrament del seu pare "que havia estat el millor home del món i que valia cent vegades més que jo" (116) i el retorn temporal de Dylan a casa seva. En aquesta part, l'autor hi explica la seva trobada amb el poeta MacLeish, que esdevé profètic en dir-li "que em considera un poeta seriós

i que la meua obra seria un referent per a les generacions posteriors, que era un poeta de l'Edat de Ferro de la postguerra però que aparentment havia heretat algun tret metafísic d'una època passada" (119). Per la seva banda, *Oh Mercy* comença fent referència als problemes derivats de la seva lesió al braç per culpa d'un accident. Som al 1987. Dylan també hi fa referència a les feines de gravació del disc que dona nom al capítol.

El darrer capítol, *Riu de glaç*, torna a tractar sobre els seus començaments. Hi explica la seva estada a Minneapolis abans de reprendre la narració de la seva vida a Nova York. Hi reflecteix el seu trasbals en descobrir la música de *ramblin'* Jack Elliott, músic de folk deixeble de Woody Guthrie que, en certa mesura, feia exactament el mateix que Dylan perseguia. Durant un temps Dylan —10 anys més jove— era considerat fill artístic d'Elliott, però al capdavant ha estat el "pare" qui ha cantat cançons del "fill". Així mateix, hi trobem aspectes força coneguts de la biografia de Dylan com la seva veneració pel gran Guthrie, i altres cantants de la seva corda a qui ell admirava molt com Joan Baez, Dave van Ronk, Robert Johnson; l'enamorament i separació de Suze Rotolo ("la cosa més eròtica que havia vist mai", p. 272), que era la noia que apareixeria del braç de Dylan en la portada del famós *Freewheelin'*, etc.

Per fer l'experiència de la lectura més plaent els recomano que, a mesura que vagin llegint el llibre, alhora escoltin la música i els músics de què parla Dylan, a part d'ell mateix: *Hard, ain't it hard* (per Woody Guthrie), *Running scared* (per Roy Orbison), *San Francisco bay blues* (per Jack Elliott), *Hang Me, Oh Hang Me* (per Van Ronk), *Dead Shrimp Blues* (per Robert Johnson), etc. No se'n penediran. I les peces del mateix Dylan són, per descomptat, pura literatura!

Humor

Boet

